

Diplomová práce se zabývá osobností Josefa Jiránka (1855 - 1940), klavírního virtuóza a pedagoga, hudebního teoretika a skladatele. Vychází z pozůstalosti a pramenů, které jsou uloženy v pražských archivních institucích. Práce poukazuje na Jiránkovy zásluhy na poli klavírního umění a to zejména v oblasti klavírní pedagogiky a na vliv Hugo Riemanna na hudebně pedagogické a teoretické názory této osobnosti. Ve světle pražských pramenů se Josef Jiránek jeví jako osobnost, která vycházela z tradice interpretačního odkazu Bedřicha Smetany. Jejím rozpracováním a vědeckým uchopením a svým analytickým a racionálním přístupem ke klavírnímu dílu však - ač byl později překonán - nemalou měrou přispěla k rozvoji a dalšímu vývoji na poli klavírní pedagogiky a klavírního reprodukčního umění. Cílem této práce je otevřít cestu k hlubšímu zájmu muzikologů o tuto osobnost, která byla doposud na okraji jejich zájmu a jejíž obraz je dodnes skryt pod nálepkou „žák Bedřicha Smetany“.